

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקצט
ערב שבת קודש פ' בא, ב' שבט ה'תשפ"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ב שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

החידוש דדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני-זה / משיחות שיפ בא התשנ"ב

זמן הגאולה

6

סיפור שאירע ביצי"מ מחרחש שוב בזמנו / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

12

מושגל לגמרי לומר שיש עוד איזה ניצוץ שלא נתברר / קטעים קצרים ופחגמים בעניי גאולה

כתב יד קודש

13

כלל יסודי "וסך-הכל" בוגע לכל עוניי עירובין ועבות / מהגהת כיק אר"ש מה"מ על שיחת י"שבט התשמ"ג

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

החידוש דדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני-זה

עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה. כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה • עיקר הגעגועים לגאולה הם לא כל כך מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות העינים הנשמה בשלימות וכל העינים בשלימות, משא"כ מצד גשמיות העינים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתר, ובמילא - זה מעורר עוד יותר חזק את הגעגועים לגאולה • החידוש דדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני-זה, עד לדור שלפני-זה (דור השמיני)

משיחות יום ד' כ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב - מוגה,

תרגום מאידית*

"אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי"⁴; וע"י חסידי ותלמידי המקושרים אליו כנשמות בגופים כאן למטה בדור התשיעי (תשיעי בתי"ו, ע"ד התי"ו ד"נתלו" לגבי הטי"ת ד"נטלו") - נפעל גם למטה השלימות ד"נתלו המאורות", "אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין" בנשמה בגוף למטה.

מזה מובן החידוש דדורנו - הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפני"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו

א. [. . .] הקביעות של יו"ד שבט בשנה זו - ביום הרביעי בשבוע, שבו "נטלו המאורות אבל בו ביום נתלו המאורות, נתלו בתי"ו":

ביום זה היתה הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר (נטלו המאורות). אבל לא באופן שנשאר "נטלו" ח"ו, אלא מה"נטלו" נעשה מיד נתלו "שני המאורות הגדולים"² באופן נעלה יותר - כידוע שע"י הסתלקות נעשה עלי' וגילוי נעלה יותר (מבחי' "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין"³), ואז הנשמה

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

(1) לקו"ד ח"א מב, סע"א ואילך. וראה ז"ח בלק ד"ה אראנו (נה, ב).

(2) בראשית א, טו.

(3) ראה תניא פכ"ז ולקו"ת ר"פ פקודי (מזח"ב קכח, ב. ועוד). תו"א ויקהל פט, ד. לקו"ת חוקת סה, ג. וראה ד"ה באתי לגבי השי"ת פ"א.

(4) זח"ג עא, ב. הובא ונת' באגה"ק סכ"ז וביאורה (קמו, א ואילך).

מסייעים לבנ"י בעבודתם (ע"ד ויותר מאשר היה ביציאת מצרים), עד שגם מדינה היא שהיתה סגורה ומסוגרת ריבוי שנים, ולא נתנו ליהודים לצאת ממנה, ולא איפשרו להם לקיים תומ"צ בשלימות וכו' – הרי לאחרונה נשתנתה מן הקצה אל הקצה, וכעת לא זו בלבד שמאפשרים ליהודים להתנהג כפי רצונם, ומרשים להם לצאת משם, אלא יתירה מזו – מסייעים להם בכך.

עד שרואים כיום בפועל שנוסף לזה שבנ"י עומדים "הכן כולכם" לגאולה, גם אוה"ע עומדים "הכן כולכם" שבנ"י יצאו כבר מהגלות ללכת לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

ונשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, באים מיד לתכלית השלימות ד"בא אל פרעה" בגאולה האמיתית והשלימה, שלימות הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין", "והי' לך הוי' לאור עולם"⁹.

ב. מזה מובן הלימוד עתה מ"בא אל פרעה":

דובר כמ"פ שכבר "כלו כל הקיצין"¹⁰ וכבר סיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה ("די העכסטע צייט") לגאולה האמיתית והשלימה!

ולהעיר, שבלשון "הזמן הכי נעלה" ("העכסטע צייט") מרומז תוכן הגאולה – ש"זמן" הקשור עם מדידה והגבלה (עבר הוה ועתיד), נעשה ("הזמן) הכי נעלה", באופן שאין למעלה הימנו. כלומר, שהגבול (זמן)

זה – הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה – נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ⁵, אלא אדרבה – מיתוספת שלימות נעלית יותר בזה [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב", בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות ("נעמט מען אויף") "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמישיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו⁶, עד "תורה חדשה מאתי תצא"⁷,

וזה פועל את השלימות והעלי' דכל הדורות שלפנ"ז, עי"ז ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו.

חידושו של דורנו לגבי הדורות שלפני זה – רואים בפועל בעבודת הדור: בדורנו זה ניתוסף, עד שלא בערך, לגבי הדורות שלפנ"ז בעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, הן בריבוי השפע (הספרים הנדפסים וכו'), והן בעשיית כל העולם, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, לכלי לקבלת ("צו אויפנעמען") האורות הגדולים, הן בנוגע לבנ"י – ע"י התרי"ג מצוות, והן בנוגע לאוה"ע – ע"י הפצת השבע מצוות בני נח⁸, כך שמאירים את כל העולם עם "נר מצוה ותורה אור" באופן ד"אתפריעו כל נהורין", שכל אחד יכול לקבל את האור כנשמה בריאה בגוף בריא,

עד שרואים בפועל (כמדובר כמ"פ לאחרונה) שאומות העולם בכו"כ מדינות

(5) ראה של"ה בהקדמתו טז, סע"א. במס' שבועות שלו קצא, א. וראה לקו"ת שה"ש יא, ד. ד. אוה"ת בראשית יד, א. לו, סע"ב. במדבר ע' מו. מג"א ע' ב'ש"א (בהוצאת תש"נ – ע' קמט). נ"ך ע' ריז. ועוד. וראה לקו"ש ח"ל ע' 10 ואילך.

(6) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

(7) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(8) ראה רמב"ם הל' מלכים פ"ח ה"י.

(9) ישע"י ס, יט.

(10) סנהדרין צז, ב.

מתבטאת ("באשטייט") השלימות גם של הרוחניות (שלכן לע"ל הנשמה ניזונית מן הגוף), משום כך הגאולה בגשמיות תביא גאולה בכל העולמות והדרגות למעלה.

ג. [.] ויהי רצון, שע"י עצם קבלת ההחלטות בקשר עם יו"ד שבת – כולל, שכל אחד משתתף בכל הפעולות והמנהגים הקשורים עם יו"ד שבת, החל מהתוועדות שעורכים בכל מקום ביום זה, ובשבתות שלפניו ושלאחריו –

שעוד לפני זה יהיה "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו, ותיכף ומיד ממש, בפירוש הממשי של "ממש" – כידוע¹¹ שצדיקים קמים בתחה"מ מיד, וחוגגים יחד איתו את יום ההילולא,

ותיכף ומיד ממש נעשה "בשלח פרעה את העם"¹², "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"¹³ – שיוצאים מהגלות והולכים לארץ הקודש, וירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, ולקדש הקדשים,

ה' ימלוך לעולם ועד¹⁴.

11) זח"א קמ, א.
12) ר"פ בשלח.
13) שם יד, ח.
14) שם טו, יח.

עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד לאופן שנעשים דבר אחד ממש, ע"ד המדובר לעיל בענין "אתפריעו כל נהורין".

ואדרבה: עיקר ההדגשה בזה היא על הגבול של "זמן" גשמי – כי ברוחניות הענינים (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים עד גם השלימות דגאולה (רוחנית), עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה; כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה.

וכמובן גם בפשטות: עיקר הגעגועים לגאולה הם לא כל כך מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות הענינים הנשמה בשלימות וכל הענינים בשלימות (והגם שיהודי נמצא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, הרי מצד הנשמה והרוחניות לא מורגש ("הערט זיך ניט אָן" חושך העולם), משא"כ מצד גשמיות הענינים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתר, ובמילא – זה מעורר עוד יותר חזק את הגעגועים לגאולה.

והחידוש של הגאולה הוא בכך, שהגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" יהיה גם בגשמיות העולם הנראה לעיני בשר, במקום זמן גשמי, שיעשה דירה לו ית' בתחונתוים. ואדרבה: בזה

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

סיפור שאירע ביצי"מ

מתרחש שוב בזמננו

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בפרשתנו על הפסוק "ולא יהי' בכם נגף", מפרש רש"י: "אבל הווה הוא במצרים. הרי שהי' מצרי בביתו של ישראל – יכול ימלט, תלמוד-לומר ולא יהיה בכם נגף אבל הווה במצרי שבבתיכם. הרי שהיה ישראל בביתו של מצרי – שומע אני ילקה כמותו, תלמוד-לומר ולא יהיה בכם נגף".

מזה מובן, שבשעת מכת בכורות היו יהודים שהשאירו מצריים בבתיים, והיו יהודים שאף הלכו לבתי המצריים!

זאת למרות שהכירו את רשעותם של המצרים עוד מהזמן ד'זיקם מלך חדש²,

[וכשתי הדעות בפרש"י² (רב ושמואל): לדעה הא' שהי' זה מלך "חדש ממש", הרי רואים מיד את רשעותו: זה עתה נתמנה למלך ועוד לא עשה כלום בעניני הנהגת המדינה, הדבר הראשון שעושה הוא: "הבה נתחכמה לו"³ – צרות לבני ישראל, ומכך גם הוראה לימינו אלה שכל כוונת הגוי היא "הבה נתחכמה לו".

וכך גם לפי דעה הב' שהי' זה אותו המלך אלא "שנתחדשו גזרותיו", גם אז רואים את רשעותו: אע"פ שיוסף עשה טובה עבורו ועבור כל ארץ מצרים, שהצילם מרעב עי"ז שקיבץ את התבואה בשני השבע⁴, ועד"ז יעקב ברכו שיעלה הנילוס לפניו (כדברי רש"י⁵), למרות כל זאת הוא אומר אח"כ "לי יאורי ואני עשיתיני"⁶, ומתנהג באופן דכפוי טובה, היינו משלם רעה תחת טובה⁷, גוזר גזירות על בני⁸, ומלביש זאת בטענות שכליות וכו' כמסופר בתורה⁸

ובנ"י ראו כבר שהקב"ה נתן למצרים תשע מכות, ושרי פרעה טענו בפניו "עד מתי יהי' זה לנו למוקש"⁹ – שזאת טענו לא פראי-אדם, אלא חכמי פרעה – אעפ"כ, הולך יהודי ומזמין מצרי לביתו כי הוא רוצה למצוא חן בעיניו, בגלל שמרגיש נחות כלפי הגוי!

ובפרט שלא מדובר על סתם גוי אלא גוי **בכור**, ולכן – כיון שברצונו למצוא חן בעיני הגוי – מזמינו לביתו, מושיבו בראש השולחן, נותן לו נייר שהוא "יהודי"¹⁰ ואומר לו 'אחינו

ספ"ז.

(7) ע"ד ל' הכתוב מקץ מד, ד. תהלים לח, כא. ועוד.
(8) נת' בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז (ש"פ שמות תשל"ו) ונדפס בלקו"ש חט"ז ע' 1 ואילך (וראה שם הביאור בהרחבה בטעם הבאת ב' הדעות בפרש"י).

(9) פרשתנו י, ז.

(10) הכוונה לחוק האומלל "מיהו יהודי".

(1) יב, יג.

(2) שמות א, ח.

(3) שם, י.

(4) מקץ מא, מח-ט. וראה שם נו-נז. ועוד.

(5) ויגש מז, י.

(6) יחזקאל כט, ג. וראה ד"ה באתי לגני השי"ת

אתה! וכיון שאותו יהודי מתבייש ביהדותו, לכן אינו אומר לגוי שישנה דרך להתגייר ולהיות מ"ערב רב עלה אתם"¹¹, אלא מכניסו אליו הביתה!...

ב. ולכאורה, הרי מדובר על בית יהודי ("א אידישע הויז") שבו ישנו "הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות"¹², והיהודי אוכל קרבן פסח "צלי אש ומצות על מרורים"¹³, זאת אומרת, שבחיי הפרטיים הוא יהודי דתי; אך כשמביטים אל תוך הבית לראות מי יושב על-יד השולחן, רואים... אהה – יושב שם מצרי!

ומכיון שמלאך הרואה את "הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות" אינו יכול לבחון ולהבדיל (בין היהודי למצרי)¹⁴, במילא מטריחים את הקב"ה בכבודו ובעצמו שיבוא ויראה מה קורה בבית, וכאשר הקב"ה בא – הוא רואה שיושב מצרי בראש השולחן והיהודי מביא לו לאכול מקרבן פסח!

ממה-נפשך: אם הנך יהודי דתי, שלכן אתה אוכל קרבן פסח – הרי משה צוה "כל בן נכר לא יאכל בו"¹⁵? ואם אינך שומע בקול משה – מדוע אתה מקריב קרבן פסח?!

ועד"ז לאידך גיסא (בנוגע ליהודים שהלכו לבתי המצרים): בני ישראל הרי זוכרים ש"ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך"¹⁶, ועד עתה הקב"ה כבר נתן למצריים תשע מכות ומשה אומר שעוד מעט תבוא המכה העשירית – מכת בכורות, ואלו הם הרגעים האחרונים של הגלות שמיד אחריהם "נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלם"¹⁷ – ואף-על-פי-כן ישנו יהודי שאינו רוצה להיות בין יהודים, הולך לבית מצרי ומעמיד את עצמו בסכנה!

והרי אותו יהודי לא למד את פירוש רש"י הנ"ל¹⁸ שאפי' יהודי שה' בבית מצרי ניצל ממכת בכורות, ולמרות זאת מעמיד את עצמו בסכנה והולך לבית של מצרי, אף שידוע שזה עלול לפגוע בו!

אך אעפ"כ כיון ש"ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא"¹⁹, הלך הקב"ה לבית המצרי והציל את היהודי ממכת בכורות.

וכפי שהמדרש מספר²⁰ שהיו יהודים שלא רצו למול עצמם עד שהגיע הזמן דקרבן פסח, ורק כאשר ריח הקרבן התפשט בכל מצרים והם חפצו לאכול מהקרבן פסח, אך לא יכלו מאחר שמשה צוה "כל ערל לא יאכל בו"²¹, אזי באו למשה ואמרו לו שמסכימים למול עצמם כדי שיוכלו לאכול מקרבן פסח... ונמצא שגם כשכבר הסכימו למול עצמם – עדיין ישבו בבית המצרי!!

ג. עד"ז רואים עכשיו:

אע"פ שמשה אומר "הנה הנה משיח בא" ("אָט אָט קומט משיח") והגאולה תבוא, באים

(11) שם יב, לח. ועד"ז שם, לו.
 (12) שם, כג.
 (13) שם, ח.
 (14) ראה פרש"י שם, כב – ד"ה ואתם.
 (15) שם, מג.
 (16) שמות א, יג.
 (17) נוסח ההגדה פיסקא מצה זו ושם לפנ"ז פיסקא ויוציאנו.
 (18) הובא בתחלת סעיף א'.
 (19) סנהדרין מד, א.
 (20) שמו"ר פי"ט, ה.
 (21) פרשתנו יב, מח.

יהודים שיש להם 'רגש-נחיתות' ("אַראָפּגעפּאַלן ביי זיך") בפני הגוי, רודפים אחריו ומכניסים אותו לבית יהודי בין יהודים, ונותנים לו נייר שהוא "יהודי"¹⁰!

ע"ד הצחות – נהגו פעם לספר על מלמד שלמד עם ילד את הסיפור דמכירת יוסף. ובהקדים – המלמדים בעבר לא היו כמו המלמדים היום שמפרשים את הפסוק ואח"כ נפטרים לשלום ("מ'טייטשט אָפּ דעם פסוק און דערנאָך זאָגט מען אַ גוטן טאָג")... אלא היו מסבירים היטב ומציירים לילד כיצד זה אירע וכו' – וכאשר המלמד למד עם הילד את הסיפור דמכירת יוסף²², זה נגע מאוד לילד – היתכן! יוסף הי' בן זקונים ויעקב "עשה לו כתנת פסים"²³, ואח"כ כאשר יעקב שלחו לראות את שלום אחיו²⁴ הם זרקוהו לבור ש"נחשים ועקרבים יש בו"²⁵ – עד שהתחיל לבכות!

כאשר למדו שוב את סיפור מכירת יוסף בשנה הבאה, תמה הילד ואמר: היי! מה אתה הולך לשם שוב? הרי בשנה שעברה כבר היית שם ואתה יודע מה עשו לך, ומדוע הנך הולך לשם עוד פעם?! אם אתה הולך הרי שמגיע לך העונש!...

ועד"ז בנוגע לעניננו: הקב"ה כבר נתן למצריים תשע מכות, ואעפ"כ הולך יהודי לביתו של המצרי!

החליטו למסור כל שטח שרק יבקשו

ד. כיצד הגיעו (כיום) למצב כזה – עי"ז שעוברים על "לא תוסיפו"²⁶ הרי זה גורם שיעברו אח"כ על "לא תגרעו"²⁶: אומרים שעכשיו זה הזמן ד"אתחלתא דגאולה", ואח"כ אומרים שכל שטח שמחזירים (לערבים) הוא 'הישג דתי' עד שאח"כ זה נהי' 'הישג צבאי'... מחזירים גבולות בטוחים, שדות נפט וכו', וכל זה נקרא בפיהם 'הישג דתי', ולבסוף אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה"!...

יהודים נמצאים בגלות 19 מאות שנה – האם בשביל מעמד ומצב זה היו בני ישראל בגלות כל-כך הרבה זמן?!

מעולם לא היה מעמד ומצב גרוע כהיום, שתלויים כל-כך הרבה בגויים. ומצב זה אינו מצד הגויים, אלא מצד היהודים עצמם שהחליטו שצריך לרעוד מהגויים. מעולם לא הי' מצב כזה שפל שיהיו 'עבדים כנענים'!

אולם כיון שמתבייש לומר שהוא 'עבד כנעני' – לכן אומר שזה 'הישג דתי'!

החליטו למסור כל שטח שרק יבקשו, אלא שבתחילה יעמידו פנים כאילו עומדים חזק על דעתם, אך בפועל יתנו כל מה שיבקשו, רק שימשכו זאת זמן ארוך.

– מדוע צריכים סתם למשוך את הזמן? ככל שמושכים יותר את הזמן ישנו עוד פצוע, ופעמים אף גרוע מזה, רחמנא-ליצלן!

ה. [. . .] והרבנים²⁷ אינם עושים מאומה! וכשואלים אותם מדוע אינם מוחים וכו', נענים שאין ביכולתם לעשות כלום ללא הוראה מארץ הקודש... – כאשר מדובר בענינים דהיפך

(25) שם, כד ופרש"י.

(26) ואתחנן ד, ב.

(27) הכוונה כאן להרבנים בחו"ל, וכמובן מההמשך.

(22) וישב לו, כו-כז.

(23) שם, ג.

(24) שם, יג-יד.

הטוב, אינו אומר שנמנע לעשותם ללא הוראה מאה"ק, אך כאשר מגיע לעשיית דבר טוב – אזי אומר שבגלל היותו בחו"ל אינו יכול להתערב בענינים דארץ הקודש, מכיון שיש שם הרבה רבנים!

ובכלל, איך שייך לומר שאינו יכול לעשות ללא הוראה מאה"ק – מדובר בענין ד"לא תעמוד על דם רעך"²⁸, שפסוק זה נאמר לאו דוקא בשעה ש"רעך" נמצא בביתך, אלא אפי' אם הוא במקום אחר, אפי' רחוק, באם הוא עומד בסכנה מוטל עליך החיוב ד"לא תעמוד על דם רעך". ועד"ז בעניננו – כאשר שומע שרוצים להחזיר שטחים, שזהו ענין של סכנה וכו', ישנו אז החיוב ד"לא תעמוד על דם רעך".

ולפועל שותקים ולא עושים מאומה!

הנהגה זו היא בגדר "כבשו פניהם בקרקע"²⁹ – והרי רואים מה התוצאה שהיתה לזה³⁰... וכאמור לעיל, זו אותה ההנהגה שהיתה במצרים כשיהודים הכניסו גויים לבתיהם אע"פ שמשה רבינו אמר להם שתיכף באה הגאולה ("באלד קומט שוין די גאולה");

ועד"ז גם עכשיו: משה אומר שתיכף מגיע משיח, ואע"פ"כ מתפעלים מגוי, רודפים אחריו ומכניסים אותו בין יהודים, רחמנא-ליצלן!

ויה"ר שיקויים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"³¹, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ בא ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

(28) קדושים יט, טז. (30) סנהדרין שם: "בא גבריאל וחבטן בקרקע כו".

(31) מיכה ז, טו.

(29) ראה שבת קיט, ב. סנהדרין יט, ב. וראה עוד

עד"ז ב"יחי המלך גליון תקנ"ג ע' 12 ואילך.

מדוע צועקים "משיח עכשיו" בשירה אדירה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

[. .] זהו גם הטעם מדוע מרעישים ומעוררים שירעישו ("מ'קאכט זיך אז מ'זאל זיך קאכן") בענין זה – שמשיח יבוא עכשיו דוקא, ובלשון הרמב"ם¹ ש"מיד הן נגאלין" דוקא, ומרעישים – שיאמרו ויצעקו זאת, ודוקא באופן של שירה אדירה, ושזה יגיע גם לאלו ש"בשם ישראל יכונה"² שיאמרו זאת גם בלשונם, וההד ("דער אַפלאַנג") יפעל גם עליהם שיקלטו זאת ("דערהערן"), עד שיפעל בהם התעוררות – שעוד קודם שלמדו לשון הקודש או אידיש – השפה שנתקדשה ע"י אמירת דברי תורה מרבתינו נשיאינו³, מתחיל מהבעש"ט – שגם הם יוכלו כבר להגיד בלשונם, בכל מקום ומקום, שרוצים משיח עכשיו!

ולא רק לרצות ולחשוב על-כך או לומר זאת בניחותא, אלא להגיד את זה בקול רעש

(1) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

לפונטרס י"ב תמוז תיש"א (בסה"מ תיש"א ע' 287).

(3) ראה לקו"ש חכ"א ע' 446 ואילך.

(2) ראה סה"מ תש"ח ע' 263. וראה ההקדמה

גדול ובקול שירה וזמרה –

היות ועי"ז שעוסקים בזה בלהט ובאופן כזה שרוצים את משיח עכשיו – הרי זה כמו אבר שממשיך אור וחיות, ופועל שמשיח אכן יבוא עכשיו. ובל' הרמב"ם "ומיד הן נגאלין". (תרגום חפשי משיחת ש"פ בא ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

על-ידי התפלה נאו פועלים ביאת משיח נאו!

על השאלה היתכן שבנ"י מבקשים בתפלתם על הגאולה ועדיין לא נענו – מקדים השל"ה לבאר שקיום המ"ע דתפלה "דישומה למעלה והשכר שמור כו", ועוד ועיקר – שהקב"ה אכן "עושה מדוגמת הבקשה וממינה, כי בכל יום ויום יש גאולה. . . עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו".

ויש להוסיף בזה – ובהקדים:

אדמו"ר הזקן מבאר באגה"ת (פי"א) שכאשר יהודי מבקש אצל הקב"ה בקשה מסויימת **בברכה** – בודאי שבקשה זו מתקיימת "בלי שום ספק וספק ספיקא בעולם. . . (ש)הרי ספק ברכות להקל משום חשש ברכה לבטלה". ועפ"ז – בהכרח לומר שאכן מתקיימת בקשת ותפלת בני" אודות ענין הגאולה.

ופירוש הדברים בעניננו – שבודאי **מקבל** הקב"ה את תפלותיהם ובקשותיהם של בני" שבכל הדורות על הגאולה, וכתוצאה מזה – תהי' הגאולה במהרה בימינו ממש! כלומר: תפלותיהם של כל בני" במשך כל הדורות אודות ענין הגאולה – מצטרפות זו לזו, עד שסוכ"ס פועלות הן את פעולתן שתהי' הגאולה **כפשוטה** (לא רק ברוחניות הענינים כו'), ונמצא, שהגאולה כפשוטה אכן נפעלת ע"י בקשות התפלה שבכל הדורות, כי אילו היתה חסרה תפלה א' – אזי היתה הגאולה מתעכבת ח"ו עוד רגע א'!...

והנה, אם בדורות שלפנינו היו צריכים להמתין עד לעבודה ופעולה של דורנו זה – הרי בימינו אלו לא נותר עוד על מה להמתין, שהרי נמצאים כבר בעקבתא דמשיחא ממש, מכיון שזהו "אחרית הימים", אחרית **כפשוטו!**

ומכיון שכן, הרי ע"י התפלה **נאו** – פועלים ביאת משיח **נאו!** "נאו" **כפשוטו**, ללא כל פירושים!

(משיחת ש"פ בא ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

יש "עצה" – להביא הגאולה!

. . . ובפשטות: לעתיד לבוא יקויים היעוד "ועמדו זרים ורעו צאנכם", ואז לא יצטרך יהודי לעסוק בעניני העולם (חרישה וזריעה כו'), ויוכל לעסוק בלימוד התורה כל היום כולו – בהתאם לטבעו ורצונו.

ולכן צועק יהודי להקב"ה: "עד מתי?!" – עד מתי יהי' מוכרח להצטער ולעסוק בענייני העולם?! – "אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה . . תורה מה תהא עליי?!!" – ומה שזקוקים ל"דגנג ותירושך גוי" – יש "עצה" להקב"ה להביא את הגאולה, ואז יקויים היעוד "ועמדו זרים ורעו צאנכם!"

ויתירה מזו: לא זו בלבד שבזמן הגלות ישנם כמה שעות במשך היום שבהם צריך לעסוק בענייני העולם, ואינו יכול לעסוק בלימוד התורה כו' – הנה גם באותם שעות שבהם עוסק בלימוד התורה וקיום המצוות, אין עבודתו בתכלית השלימות כפי שתהי' בגאולה העתידה.

ועד כדי כך – שישנם כו"כ מצוות שבזמן הגלות אין אפשרות כלל לקיימן, ולדוגמא: מצוות התלויות בארץ, ועאכו"כ מצוות הקשורות עם בנין ביהמ"ק, החל מהקרבת קרבן תמיד פעמיים בכל יום, וכיו"ב. ולכן, כאשר יהודי מתבונן שבכל יום ויום, ויתירה מזו: פעמיים בכל יום, חסר אצלו הענין דהקרבת קרבן התמיד – אין לך צער גדול מזה!

ומובן בפשטות שדייעה זו (ששלימות העבודה דתומ"צ שייכת רק לעת"ל) אינה פועלת חלישות ח"ו בעבודתו עכשיו – אלא **אדרבה**: מכיון שרצונו חזק כל כך לקיים את התומ"צ בתכלית השלימות, הרי גם עתה עוסק הוא בענין זה **בכל כחו**, ולכן מתייגע בלימוד התורה ובכללות עבודת ה' ביגיעה עצומה (עבודת פרך – כפשוטו), עד **שמזיע** כו', וענין זה גופא נחשב אצלו **לתענוג**.

וביחד עם זה – אינו מסתפק ח"ו באופן העבודה שבזמן הגלות, אלא הוא צועק ומבטש מהקב"ה שהגאולה תהי' "**נאו**", שאז יוכל לשמש את קונו בתכלית השלימות.
(משיחת ש"פ בא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

כבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח!

[. .] מדובר כמ"פ אודות המעלה המיוחדת של דורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא – להיותו כננס העומד ע"ג הענק. ובהקדים:

התואר "עקבתא דמשיחא" מורה על ב' ענינים הפכיים (לכאורה): מצד אחד – הרי זה "עקב" בלבד, למטה מהראש ולמטה מהלב וכל שאר חלקי הגוף, עד לבחי' הכי תחתונה שברגל, ובלשון הידוע: "אכשור דרא" (בתמי'); ולאידך – בדור זה דוקא תבוא הגאולה, ועד שזמן זה עצמו נקרא כבר "עקבתא דמשיחא" – מפני **שכבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח!** ביאת משיח צדקנו היא קרובה כל כך, עד שכבר שומעים את צעדי עקביו של משיח!...

ויש לומר שהא בהא תליא: מכיון שדור זה הוא ה"עקב", הדור האחרון שבא לאחרי **ובהמשך** לכל הדורות שלפניו – יש לו את כל הכחות של הדורות הקודמים, בדוגמת ננס העומד על גבי הענק, ולכן, דוקא דור זה זוכה לגאולה, באופן שכבר שומעים את עקבתא דמשיחא.

(משיחת ש"פ בא ה'תשמ"מ - בלתי מוגה)

מושלל לגמרי לומר שיש עוד איזה ניצוץ שלא נתברר

במשך הדורות היו כמה צדיקים, אשר, בידעם גודל צער הגלות ("שכינתא בגלותא", חב"ד'ניק בגלותא, וסתם יהודי בגלותא), רצו לדחוק את הקץ. וגילו להם מלמעלה שאם ידחקו את הקץ ישארו ריבוי ניצוצות שלא נתבררו עדיין (מפני קוצר הזמן), ועי"ז פעלו לדחות את הקץ לזמן מאוחר יותר וכו'. אמנם, בימינו אלה, בודאי נשלם כבר הבירור דכל הניצוצות, שכן, לאחרי אריכות הגלות יותר מ-1900 שנה, טוענים בני": כמה השיעור לחכות... ("וויפל איז אַ שיעור צו וואַרטן") עד כמה השיעור לומר שעדיין נשאר ניצוץ שלא נתברר... – דבר מושלל לגמרי! בודאי נתבררו כבר כל הניצוצות מבלי שיחסר ח"ו אפילו ניצוץ אחד ויחידי, וכיון שכן, לא שייך לדחות את הקץ, ותיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ליל יו"ד שבט ה'תש"נ - בלתי מוגה)

מדוע אומרים "למטה מעשרה טפחים"?

כאשר עומדים בתקופה בה מדובר אודות ענין הגאולה ורוצים לפעול ("אויסבעטן") שתהי' הגאולה ובאופן ד"מיד הן נגאלין" – אזי באם לא מוסיפים את המילים שהגאולה תהי' "למטה מעשרה טפחים", אפשר הרי לענות על כך שישנו כבר ענין הגאולה, היות וכאמור "כלו כל הקיצין", שלכן צריכים להבהיר שמבקשים שהגאולה תהי' "למטה מעשרה טפחים".

(תרגום חפשי משיחת מוצש"ק פ' בא, יו"ד שבט ה'תשל"ז - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

כלל יסודי "וסך-הכל" בנוגע לכל עניני עירובין ושבות

לקראת יו"ד שבט הננו מביאים ב' צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת יו"ד שבט ה'תשמ"ג – סיום על מס' עירובין (נדפס בהתוועדות תשמ"ג ח"ב ע' 911 ואילך. וראה עד"ז בגליון תק ע' 22)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (ההוספות הודגשו):

והנה, בסיום המסכת אומר ר"ש כלל יסודי "וסה"כ בנוגע לכל עניני עירובין (תחומין) ושבות – "מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, כלומר: שיש ענינים בזה שאינם "שלך" (דרבנן, כ"א מן התורה) ורק משלך נתנו לך, מתי מתירים בדינים אלו (תחומין ושבות) – רק כאשר אודות חומרה שהיא כולה מדרבנן, ואין לה עיקר מן התורה (שאינן יכולים לבוא על ידה לאיסור מן התורה), שאז ההיתר (במקרים אלו) הוא באופן ד"משלך נתנו לך", שלא התירו לך אלא משום שבות, מן התורה הרי זה מותר.

. . עצם ענין השבות הוא בירי' הוות מן התורה – כמ"ש בתורה "תשבות", בדוגמת צבת ראשונה שהיא ברי' בידי שמים. ולאחרי שישנו עצם האיסור דשבות מן התורה – אזי "משביתה אחת למדו כמה שביתות" (כשם ש"מצבתא אחת נעשו כמה צבות", "צבת צצבת עבד" – כמה פרטי איסור שבות שנתפרשו ע"י החכמים.

בסיום אות ו' כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שימשיך את הביאור בזה: בל"נ – בש"ק בשלח בל"נ.

. . ז. והנה, לאחרי שנתבאר בירושלמי תוכן דבריו של ר"ש באופן כללי (בהתאם לאופן הלימוד בירושלמי) – שוב אין צורך לבאר זאת עוה"פ בבבלי, מכיון שהבבלי בא לאחרי הירושלמי ("בתראי"), והאמוראים שבבבלי ידעו את דברי הירושלמי.

. . ח. והנה, בנוגע לכללות הענין דשבת – איתא במדרש. .

בסוף הקטע: היינו דכללות ענין השבת הוא העדר העירוב והוצאה מרשות לרשות *.

(* ראה לקו"ש . .

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

ה יר"ד שבט ה

„תשבות“. ויש דעות שכל ענין השבות הוא מדרכנן כלבד, ומ"ש, תשבות" - אינו אלא אסמכתא כלבד.

וכמ"ש הרמב"ם (הל' שבת רפכ"א): „נאמר בתורה תשבות, אפילו מדברים שאינן מלאכה חייב לשבות מהן, ודברים הרבה הן שאסרו חכמים משום שבות, מהן דברים אסורים מפני שהן דומים למלאכות, ומהן דברים אסורים גזרה שמה יבוא מהן איסור סקילה" - כידוע השקו"ט בפירוש דברי הרמב"ם (במ"מ ולח"מ סס), אם הכוונה היא שהתורה אסרה עניני שבות אלא שהדבר נמסר לחכמים, או שכל איסורי שבות הם מדרכנן, וסמכו על מקרא זה, או שיש עניני שבות שהם מן התורה ויש שהם מדרכנן. ועד"ז ידועה השקו"ט בענין זה בפירוש הרמב"ם עה"ת (אמור כג, כד) אם יש לשבות עיקר מן התורה או שזהו אסמכתא כלבד.

והנה, בסיום המסכת אומר ר"ש כלל יסודי בנוגע לכל עניני עירובין

(תחומין) ושבות - „מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, ~~על התירו לך~~ ~~אלא משום שבות~~, כלומר: מתי ~~ענין~~ ~~לדין~~ ~~אלו~~ (תחומין ושבות) - רק כאשר מדובר אודות חומרא שהיא כולה מדרכנן, ואין לה עיקר מן התורה (שאין יכולים לבוא על דיה לאיסור מן התורה), שאז ההיתר (במקרים ~~הנ"ל~~) הוא באופן ד, משלך נתנו לך, ~~מכיון שבעצמך מן התורה~~. ~~בבבלי~~ ~~ובסוסי~~ ~~המסכת~~ - בכבלי - מביאה הגמרא ב' דוגמאות פרטיות שבהם מתבטא כללו של ר"ש: דוגמא א' - בענין תחומין, ודוגמא א' - בענין שבות. ~~כדלקמן ס"ו~~.)

אין ענין

יש ענין
לכל
אלא משום שבות
כאן מן התורה
יש ענין
למנוח

ו. וזהו ביאור מאמרו של ר"ש בסיום הגמרא בירושלמי - „צבת בצבת עבד, צבתא קמיתא... בירי הוות (ברי' בידי שמים)... מצבתא אחת למדו כמה צבתות וכא משביתא אחת למדו כמה שביתות“:

עצם ענין השבות הוא מן התורה - כמ"ש בתורה, „תשבות“, בדוגמת צבת ראשונה שהיא ברי' בידי שמים. ולאחרי שישנו עצם האיסור דשבות מן התורה - אזי, „משביתא אחת למדו כמה שביתות“ (כשם ש, מצבתא אחת למדו כמה צבותות), „צבת בצבת עבד“ ~~פרטי~~ ~~איסור~~ ~~שבות~~ ~~שנתפרשו~~ ~~ע"י~~ ~~החכמים~~.

לע

וב, כמה שביתות שלמדים מה, שביתה אחת - ישנם חילוקים: ישנו ענין של שבות שהוא דומה ל, שביתה אחת, כלומר, ענין של שבות שעל ידו יכולים לבוא לידי איסור דאורייתא, בדוגמת צבת ראשונה שהיא בידי שמים; וישנו ענין של שבות שאינו דומה ל, שביתה אחת, כלומר, ענין של שבות שאין יכולים לבוא על ידו לידי איסור דאורייתא, ולכן אינו בדוגמת הצבת שולאי בידי שמים.

וזהו כללו של ר"ש - מקום שהתירו לך חכמים משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות, כלומר: מה שהתירו חכמים דברים מסויימים - הרי זה רק באופן ד, משלך נתנו לך, כלומר, דבר שהוא מותר בעצם מכיון

בלתי מוגה

ג' -
כ"ה
ג' -
כ"ה
ג' -
כ"ה

יו"ד שבט

ו

שאינו יכול לבוא לדיני איסור דאורייתא, שלא התירו לך אלא משום שבות" - שבות שאינה דומה לצבת הראשונה שהיא בידי שמים (איסור מן התורה).

ע"פ

ז. והנה, לאחר שנתבאר בירושלמי תוכן דבריו של ר"ש באופן כללי (בהתאם לאופן הלימוד בירושלמי) - שוב אין צורך לבאר זאת בבבלי מכיוון שהבבלי בא לאחר הירושלמי (בתראי"). והנה בירושלמי האמוראים שבבבלי את דברי הירושלמי,

[וכפרט שא' האמוראים הכי מפורסמים בבבלי הוא - ר' יוחנן, ועד שאמר, ר' יוחנן תנא הוא ופליגי] והרי ר' יוחנן הוא שסידר וחתם את תלמוד ירושלמי,

()

ולכן, כסידם הגמרא בבבלי ממשיכה הגמרא לבאר את כללו של ר"ש (בהמשך למשנת בירושלמי) כפרטיות יותר, בהכחיה דוגמאות שבהם מתבטא הכלל שבדברי ר"ש:

דוגמא בדיני תחומין (עירובין) - „מי שהחשיך חוץ לתחום... רבי שמעון אומר אפ"י חמש עשרה אמה יכנס, לפי שאין המשוחות ממצין את המדות מפני הטויעים": מה שהתירו (בדיעבד, כאשר „החשיך חוץ לתחום") להכנס אפילו ט"ו אמה - הרי זה באופן ד„משלך נתנו לך“, שכבר הוא בתוך תחומו, כלומר: ט"ו אמה אלו נקבעו לכתחילה (ע"י המדרש) מחוץ לתחום (עם היותם בעצם בתוך אלפיים אמה) כדי שאם יצא לא יעבור על איסור תחומין, ולכן, יכולים חכמים להתיר (במקרה מסויים) להכנס אפילו ט"ו אמה, מכיון שאין כאן ענין שיכול לבוא לדיני איסור דאורייתא - י"ב מיל דאורייתא), כי אם לדיני איסור דרבנן - אלפיים אמה.

ועד"ז דוגמא בדיני שבות - „בן לוי נפסקה לו נימא בכנור... ר' שמעון אומר עובבה“, ענינה דלא אתי לדיני חיוב חטאת שרו לוי רבנן, קשירה דאתי לדיני חיוב חטאת לא שרו לוי רבנן: מה שהתירו חכמים ענין של שבות כאשר נפסקה נימא בכנור במקדש - הרי זה באופן ד„משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות“, כלומר, ההיתר הוא רק בענין של שבות שאין לו עיקר מן התורה (שאינו יכול לבוא לדיני איסור דאורייתא), משא"כ כאשר מדובר אודות ענין של שבות שיש לו עיקר מן התורה - „קשירה דאתי לדיני חיוב חטאת“, שהוא בדוגמת הצבת הראשונה שהיא בידי שמים.

ח. והנה, בנוגע לכללות הענין מבבלי - איתא במדרש (ב"ר פ"א, ה), ששאל מין א' מר"ע, „אם כדברך שהקב"ה מכבד את השבת, אל ישב בה רוחות, אל יוריד בה גשמים, אל יצמיח בה עשב“, והשיב לו ר"ע: „אמשול לך משל לשנים שהיו ריחן בחצר אחת, אם אין זה נותן עירוב זה נותן עירוב, שמא מותרין לטלטל בחצר, אבל אם ה' אחד דר בחצר, הרי הוא מותר בכל החצר כולה. אף כאן הקב"ה לפי שאין רעות אחרת עמו כל העולם כולו שלו, מותר בכל העולם כולו.“

הענין היחיד והנכונה
ע"פ ר"ש
וכוונתו

בלתי מוגה

ע"פ ר"ש

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכ"ר

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די